

[Marinus Sørensen.]

parti forelagte Forslag til Lov om Kornordning. Jeg kan ikke anbefale dette Forslag. Jeg opfatter en Kornpris, som ligger paa 15 Kr., som ganske meningsløs, thi naar Prisen paa Foderstoffer, saaledes som det er Tilfældet i Øjeblikket, ligger paa 14 à 15 Kr., kan man betragte det som afgjort, at Forbruget af Korn, hvis Kornprisen hæves til 15 Kr., vil rykkes fra Korn til andre Foderremner. Det er en Foreteelse, som vi kender allerede under den nugældende Kornlov, idet man har sporet, at Forbruget er ført fra Korn over paa Foderkager, og man kan sige sig selv, at hvis man nu gik til at fastlægge en Kornpris paa 15 Kr. pr. Tønde, da vilde der ske en større Overførsel til andre Foderremner, og jeg er da ikke sikker paa, at Kornproducenterne vilde blive særlig heldigt stillede, om Rigsdagen gik med til en saadan Pris.

Hvis man f. Eks. betragter en Produktion som vor Ægproduktion — hvordan vilde den saa i Grunden være stillet, hvis man gik op til en Kornpris af 15 Kr.? I Øjeblikket er det saaledes, at Æggene er vor trediestørste Udførselsartikel; men jeg ser saaledes paa det, at hvis man gaar til en Forhøjelse af Kornprisen som den af de Konservative foreslaaede — ja, da giver man faktisk Ægproduktionen Dødsstødet. Jeg tror, at mange Landmænd, ja, langt det største Antal Landmænd, vil betakke sig meget for at faa en Landbrugsforanstaltning af denne Art. Jeg kan derfor ikke anbefale Forslaget, men maa tilraade, at der stemmes imod det.

Det tredie Lovforslag, som er sat til Behandling her, er Forslag til Lov om Regulering af Svineproduktionen. Det er naturligt, at Kornloven og Reguleringen af Svineproduktionen følges ad, for de har nøje Tilknytning til hinanden, og det vilde være umaadelig vanskeligt at vedtage den ene Lov, uden at den anden fulgte med i Købet.

Ogsaa i dette Lovforslag findes der en lille Ændring, en Ændring, som gaar ud paa, at Landbrugsministeren efter Forhandling med Landbrugsraadet kan fastsætte Bestemmelser vedrørende Hjemmemarkedets Forsyning med Flæsk. Da vi fik den første Reguleringslov paa dette Omraade, havde vel ingen drømt om, at vi skulde naa op paa Priser for Flæsket som dem, vi kender i Øjeblikket. Jeg tror, jeg tør søge, at for saa vidt Landbrugsministeren, da vi behandlede den første Lov om dette Spørgsmaal i 1933, var mødt med en Bestemmelse, som gik ud paa, at naar Flæskeprisen var naaet op paa 1 Kr. 30 Øre pr. kg, da maatte

Hjemmemarkedets Pris ikke gaa højere op, vilde paa det daværende Tidspunkt en saadan Bestemmelse ganske sikkert have faaet Tilslutning fra alle Rigsdagens Partier. Nu ligger Forholdet lidt anderledes, og i det hele taget ligger vore Afsætningsforhold paa en helt anden Maade end i 1933. Jeg indrømmer, at som Kreatureksporten laa i 1933, var det en bydende Nødvendighed, at vi placerede saa store Mængder af Oksekød paa Hjemmemarkedet som muligt. Hele vor Eksport var faktisk standset; vi havde kun Hjemmemarkedet at ty til, og det var da naturligt, at vi udnyttede Hjemmemarkedet i saa stor Udstrækning som vel muligt. Men der er jo sket en betydelig Ændring paa dette Omraade, og ikke mindst efter at vi har faaet den nye Handelstraktat med Tyskland, er vore Afsætningsforhold for Kreaturernes Vedkommende blevet betydeligt forbedret.

Jeg mener derfor, at Tiden maa være inde til, at vi søger at løse det Spørgsmaal, om der ikke kan skaffes billigere Flæsk til Hjemmemarkedet. I det flæskeproducerende Danmark er det kun de allerbedst stillede, der har Raad til at nyde Flæsket. Dette er afgjort urimeligt, og jeg vilde sætte megen Pris paa, om man kunde finde en Vej frem til en Løsning af dette Spørgsmaal; men jeg er ikke saa sikker paa, at den Bemyndigelse, som man i Lovforslaget her foreslaar at give Ministeren, vil føre til noget Resultat. Det kan volde Ministeren Vanskelighed i Samarbejde med Landbrugsraadet at naa frem til en Løsning af dette Problem, og jeg mener ogsaa, at en saadan Bemyndigelse let kan vække Forventninger hos Publikum, som Ministeren ikke er i Stand til at indfri.

Jeg vilde derfor mene, at det var bedre, om man gik til Fastsættelse af en Hjemmemarkedspris. Jeg er klar over, at dette kan have sine Vanskeligheder, men jeg tror alligevel, at der kan findes en Vej frem. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at man ved de Tildelinger af Kort, som finder Sted, lod paatrykke en vis Procentdel — f. Eks. hvert femte — af disse Kort: „Hjemmemarkedet“, og at disse Kort blev afregnet til en Pris, der var rimelig saavel for Producenterne som for dem, der skal købe Flæsket. Jeg tror, det vilde være en bedre Form end den, Landbrugsministeren her har foreslaaet, og jeg vil derfor henstille til Ministeren og til det Udvalg, som jeg gaar ud fra bliver nedsat, at undersøge, om der ikke skulde være Mulighed for at finde en bedre Form til Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg tror, vi alle maa erkende,